

BLUEBERET



NO. 11 NOVEMBER—DEN NORSKE FN-STYRKEN I LIBANON

HER SER DU NORBATTs OMRÅDE, NILSEN

— De norske soldatene i Syd Libanon har fått kjenne på kroppen hva det vil si å være i FNs fredsbevarende tjeneste. Dette er erfaringer som kan komme godt med senere, ved siden av at man her nede er nødt til å opptre som soldater, samt lære seg til å stole på hverandre. Ofte kan det å være FN-soldat bety at man må ta større risiko enn endog i krig, sier brigader Vadset til Blue Beret.

Med takketelegram fra FNs generalsekretær Kurt Waldheim i lommen dro brigader Martin Vadset i begynnelsen av november hjem etter vel ett år i Syd Libanon som UNIFILs nestkommanderende og norsk kontingentsjef. Men før han forlot Naqoura og HQ tok han seg tid til å introdusere sin etterfølger, brigader Ole Nilsen. Her får Nilsen (i midten) den første orientering om NORBATTs A/O av oberst Ole Rønning med brigader Martin Vadset som tilhører.

SI SIDE 3



HUN SOM STIKKER OLA

Når blodprøver skal tas i NORMEDCOY i Naqoura, er det Solfrid Tollefsen som fører nålen. Men hun benekter at Ole er en pyse. Det fleste tar det svært så tappert, sier hun. Blodbanken sin har hun gående « på rot », dvs. i lys levende live i MEDCOY, og kalles inn etter behov. Se midtsiden.

SI SIDE 9



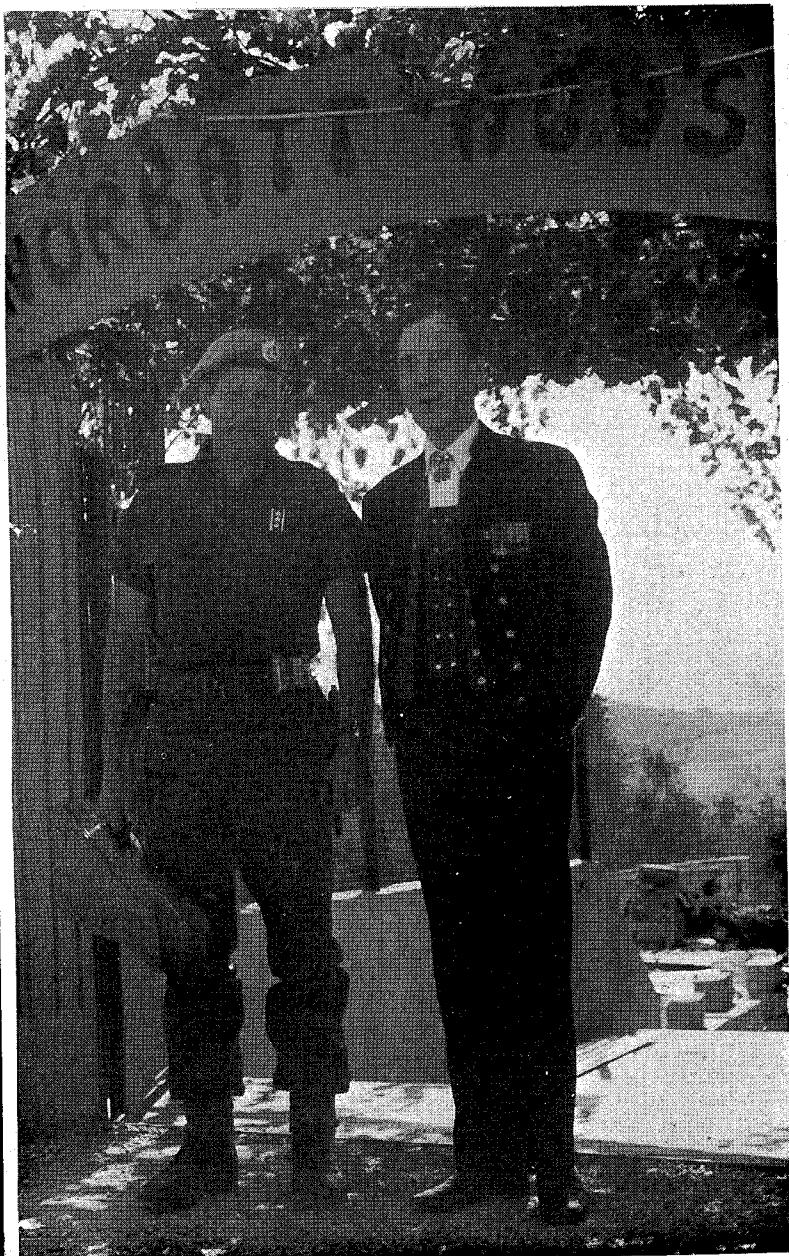
OP 1500 METER OVER HAVET

NORBATTs høyeste OP er 4-14 Alfa, som ligger oppe i Rocky i Chebaa-dalen. Her kan de norske FN-styrkens se alt som rörer seg i mange mils omkrets. — Det er kaldt om natten, men ellers er det bra, er kommentaren vi fikk da vi besøkte posten.

— Det er ingen vei opp til OPen ennå, selv om Pitroppen har drevet med mineklarering med tanke på at 4-14 Alfa skal få en mer permanent kommunikasjon. Idag må alt som trengs bæres opp på ryggen, dersom ikke lokals eselinnslag gjør jobben som vare-taxi.

SI SIDE 11

Hardingfele i UNIFIL HQ



Her forlater Sigbjørn Bernhoft Osa NORBATT med oberst Ole Rønning som felebærer.

Til tonene fra Sigbjørn Bernhoft Osas hardingfele feiret UNIFIL HQ FN-dagen. Den norske spillemann ble hovedinnslaget i HQs internasjonale underholdningsaften. Men i første rekke var det de norske FN-avdelingene som fikk presentert hardingfele-musikken, lokalitetene gjorde at presentasjonen sa og si ble på fanget. Osas konserter ble en suksess, både musikalsk og gjennom den levende måte han presenterte sin musikk.

Sigbjørn Bernhoft Osa er første norske artist som har besøkt de norske avdelingene i Libanon, og umiddelbart etter ankomsten ble han iført uniform og utnevnt til löytnant for anledningen. I de fem dagene Osa var her nede gikk han dermed rundt som Norges eldste löytnant, tatt i betrakning at han fyller 70 år til varen.

Turne en ble innledet med en konsert i NORMAINTCOY søndag, samtidig som stabstroppen arrangerte grillaften. Det hele uformelt og i friluft. Dagen etter gikk turen til NORBATT, der Osa spilte for alle de tre kompaniene. Etter sigende hadde de lengst unna gått syv km. for å få med seg vestlandstoenene. Under besøket i NORBATT vrasket Osa foten, noe han karakteriserte som sin første krigsskade!

Men alvoret ble understreket ved mitsalver i det fjerne under konserten i Kp B.

Regn gjorde at man måtte gå under tak i NORMEDCOY, og også programmet i UNIFIL HQ skjedde innendørs. Der tok han publikum med storm, de aller fleste visste knapt hva en hardingfele sto for. Men selv om denne uviitenhet, så ble Osa hovedinnslaget i underholdningsaftenen. For det hele tok til hadde han sluppet av på generalmajor Emanuel Erskines private sofa. Osas besøk ble også dekket av libanesiske presse.

INTIMKONSERT PÅ BEIRUT FLYPLASS

En sporty Osa sa ikke nei da fem nordmenn fra MOVECON ba om en konsert på Beirut flyplass. Osa hadde vel to timer igjen før flyet gikk på vei tilbake til Norge. Det meste av denne tiden brukte han til en ekstraforestilling — en høyst improvisert sådan — i en brakke på flyplassen. En libanesiske fikk også denne leksjonen i norsk folkemusikk, som ble akkompagnert med brølene fra jetmotorer og travel flyplasstrafikk.

VELFERDSBUDSJETT FOR DE NORSKE FN-SOLDATENE:

ca.to millioner kroner Pr. kontingent

— Jeg synes velfersopplegget her nede er godt, både økonomisk og materiellmessig. Nå er det bare spørsmål å få vite hva man har, og få satt igang. Det er velferdsinspektøren for Hæren, oberstlt. Erling Eide som sier dette til Blue Beret, i forbindelse med at han medio november besøkte de norske FN-styrkene i Syd Libanon. Eide opplyser at dersom man tar med reisestøtten på 1.000 kroner pr. mann, samt midlene til voksenopplæring, er

det norske velferdsbudsjettet i Syd Libanon på ca. to millioner kroner. Det rene budsjettet for velferdsmidler beløper seg til kr. 750.000.

Oberstlt. Eide besøkte både mannskaper, tillitsmenn, og befal da han var her nede, slik at alle ble orientert av velferdsinspektøren.

— Dermed er det mye lettere å få spillet satt igang. Ellers er det nødvendig å konsentrere oppmerksomheten

omkring radio- og TV-materiell, slik at det som er nedslitt av dette kan bli skiftet ut. Også avspillingsmaskin for video er aktuelt. Disse tiltakene er imidlertid passive, så jeg vil anspore også til mer aktiv innsats for de som er her nede. Det kan være kamerataftener, bruk av voksenopplæring og ikke minst idrett, sier Eide, som er meget godt fornøyd med de tingene han er blitt presentert når det gjelder velferd.

LO PÅ BESÖK I NORBATT

Lørdag 10. november fikk NORBATT besøk av norske LO-representanter. Det var fem fagforeningsledere med formann i Oslo Jern og Metall, Svein Christiansen, i spissen som ville se hvordan den norske bataljonen var forlagt i Syd-Libanon. Dessuten var det med en lege som var sekretær for gruppen. Oberst Ole Rønning orienterte gjestene om den norske virksomheten her nede, og de fikk også seg en tur ut i A/O.

Avtroppende sjef for de norske FN-styrkene: HER ER VI NÖDT Å STOLE PÅ HVERANDRE

— Den mest verdifulle erfaring de norske mannskaper får gjennom sitt opphold i Syd Libanon er, etter min mening, at de er nødt å opptre som soldater. Det nytter ikke å lure seg unna når man er i et så relativt farefylt område som her, da blir det å innrette seg etter forholdene. Dette henger sammen med at man får kjenne på kroppen hva det vil si å være FN-soldat, noe som kan innebære at man må ta større risikoer enn endog i krig. Slike ting er verd a ta med seg.

Det er avtroppende nestkommanderende i UNIFIL og sjef for den norske kontingent i Syd Libanon, brigader Martin Vadset, som sier dette. Med takketelegram fra FNs generalsekretær Kurt Waldheim i lommen, og etter mange rosende ord fra kolleger med general Erskine i spissen, dro han i begynnelsen av måneden hjem etter over ett års tjeneste i UNIFIL — og dermed FNs regi.

— Noe av det som gjør FN-tjeneste ofte mer komplisert enn krig, er at i det siste tilfellet vet man at man kan benytte sine vapen fullt ut. Her nede er det bare snakk om å bruke disse i selvforsvar, og det betyr at

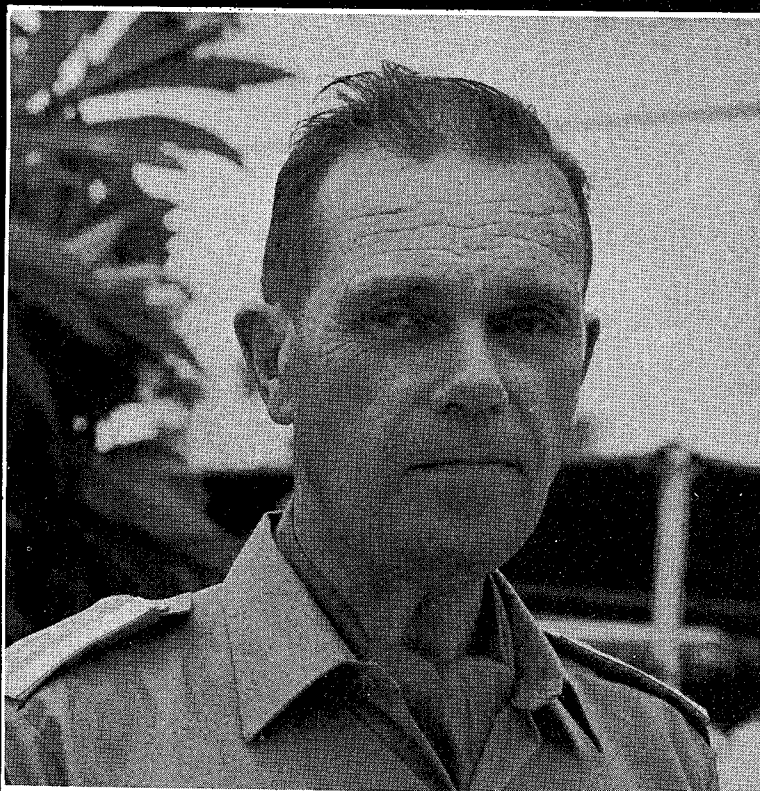
man nøye må tenke gjennom hva man foretar seg. Det at soldatene her nede er nødt til å opptre i lag eller grupper, betyr at man samtidig lærer å stole på hverandre. Dette er en situasjon som man ikke får frem på noen repetisjonsøvelse, da alle vet at det ikke er alvor. I tillegg vil jeg fremheve utvikling av lederegenskaper som noe av den mest verdifulle erfaring alle man får utvikle her nede, understreker brigader Vadset.

Han legger ikke skjul på at han kunne ønske at UNIFIL var kommet lenger i å oppfylle det mandat som er utgangspunkt for hele operasjonen i Syd Libanon.

— Men man må ikke gi opp, selv om det av og til kan se noe mørkt ut. Slik jeg vurderer situasjonen tror jeg det vil være behov for FN-styrker i Libanon i minst fire — fem år fremover, men dette er selvsagt avhengig av hvordan de berørte parter kan forhandle seg frem til en fredelig løsning, sier Vadset, som understreker at man nå har hatt den lengste periode med en relativt fredfylt situasjon, siden UNIFIL kom til Libanon i mars 1978.



BRIGADER NILSEN GLEDER MEG TIL Å TA FATT



— Jeg ser frem til å ta fatt på en jobb jeg riktignok tror er vanskelig, men som er interessant og givende. Det hele blir en fullstendig ny opplevelse for meg, idet jeg aldri tidligere har vært i dette området eller tjenestegjort ved noen FN-misjon.

Det er brigader Ole Nilsen, som i begynnelsen av november overtok som UNIFILs nestkommanderende og norsk kontingentsjef, som sier dette. Nilsen, som er 52 år, kommer rett fra Harstad der han har vært stabssjef for 6. divisjon. Siden 1958 har han hovedsaklig tjenestegjort i Nord-Norge, og vært ved

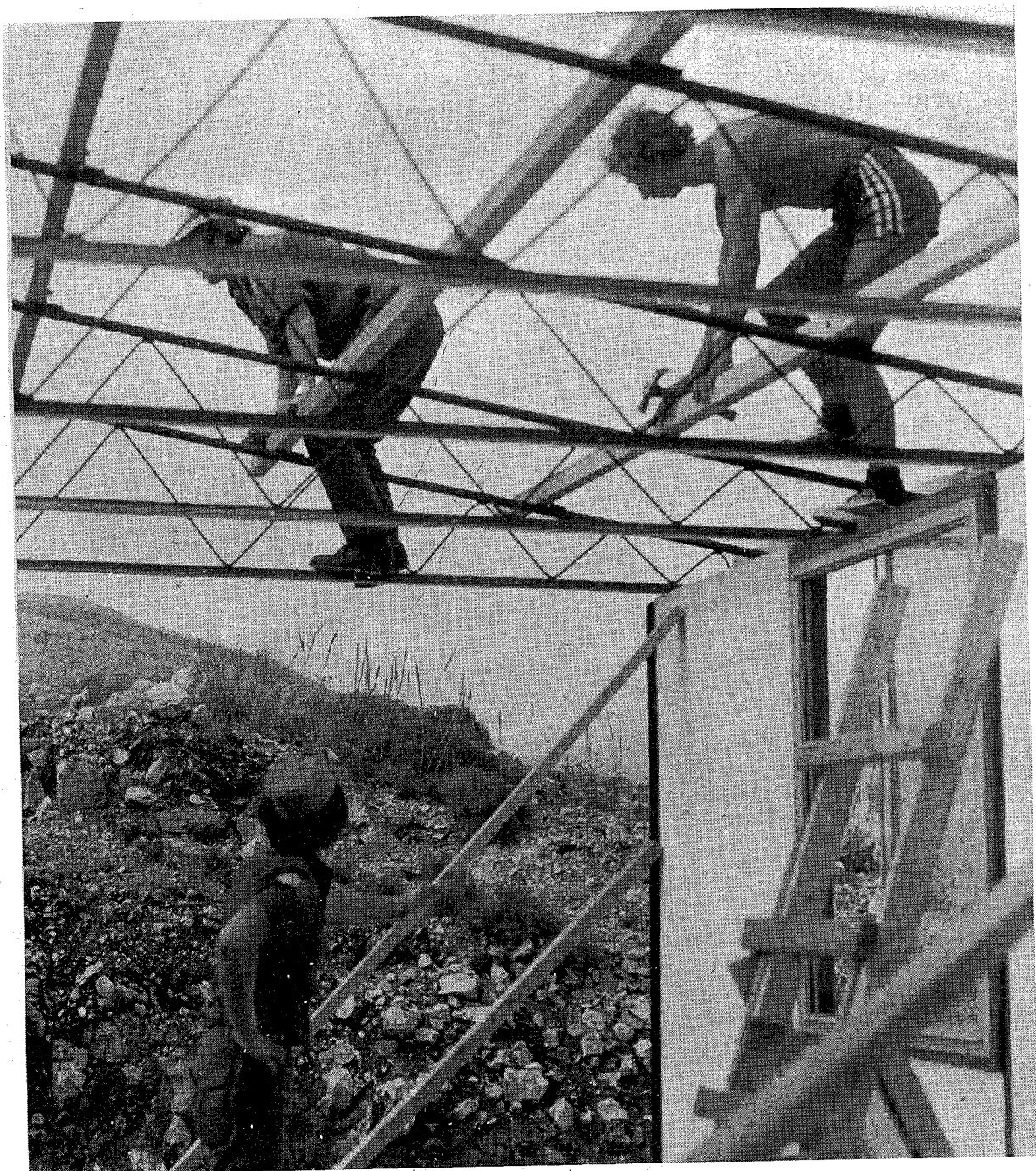
en lang rekke avdelinger. Av militær utdannelse har han foruten Krigsskolen, bl.a. Stabsskolen og sjefskurs ved Forsvarets Høyskole.

— Inntil videre vil jeg vel ha nok med å sette meg inn i de forskjellige forhold i forbindelse med den virksomhet som drives her nede. Det å gjøre seg kjent med området og avdelingene innen UNIFIL er av stor viktighet. Jeg har sammen med min forgjenger, brigader Martin Vadset, dessuten besøkt de fleste av de berørte parter som jeg vil komme i kontakt med, sier Nilsen.

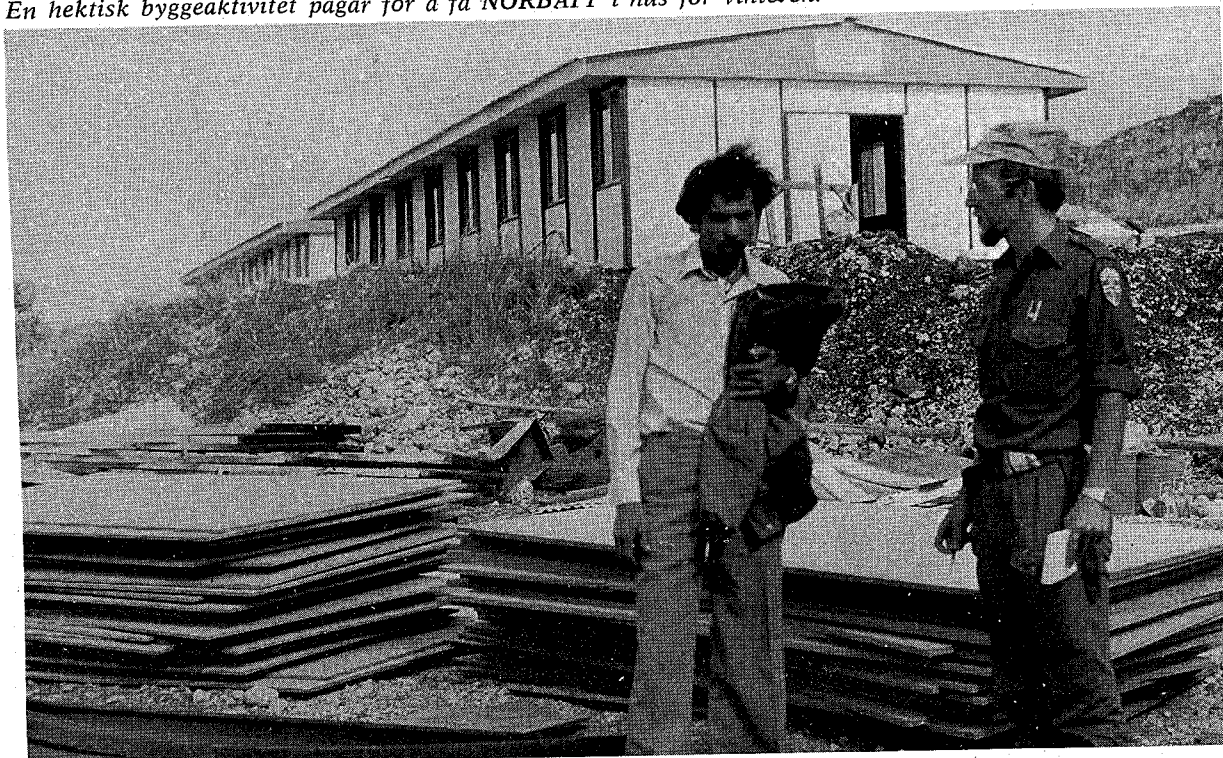


Det gjør alltid vondt å skilles fra gode venner, men du får ha takk for nå og for en god jobb, sa UNIFILs Överstkommanderende, General Erskine (t.v.) da han tok farvel med brigader Vadset.

NORBATT I HUS FOR VINTEREN



En hektisk byggeaktivitet pågår for å få NORBATT i hus for vinteren.



4 Major Rohn (t.v.) inspiserer byggingen.

NORBATT skal i hus for vinteren. Øsende regvær og piskende vind, som fjerde kontigent i et par dager har opplevet, har fortalt ikke minst mannskapene i telt ute på forskjellige posisjoner at også i Syd-Libanons fjell kan vinteren være sur og kald. For å møte vinteren har det i snart et par måneder vært en hektisk aktivitet for å sette opp prefabrikerte hus. Seks store hus er allerede fullført eller påbegynt, og en betydelig større del av mannskapene er sikret en vintertilværelse under forhåpentligvis tette tak.

— Men kommer det flere hus til bataljonen, ingeniøroffiser, major Helge Rohn?

— For tiden har vi ikke flere hus å sette opp, men vi har bedt UNIFIL om seks store og tolv små hus til. Om vi får dette er et åpent spørsmål, men det går jo an å håpe. Målet er at alle skal i hus, men etter at de husene som nå er under bygging er ferdige vil det fortsatt være ca. 110 mann som må ligge i telt.

— Hvordan har byggevirksomheten fungert til nå?

— Det er pionertroppen som har stått for byggeledelsen, mens vi har hentet arbeidskraften fra de forskjellige posisjonene. Det som har vært det største problemet er betongblanderen vår, og den har gjort at vi har tapt noe tid. Etter det har selve byggingen gått greit, selv om det ikke alle steder har vært så mange å sette inn i arbeidet, opplyser major Rohn.

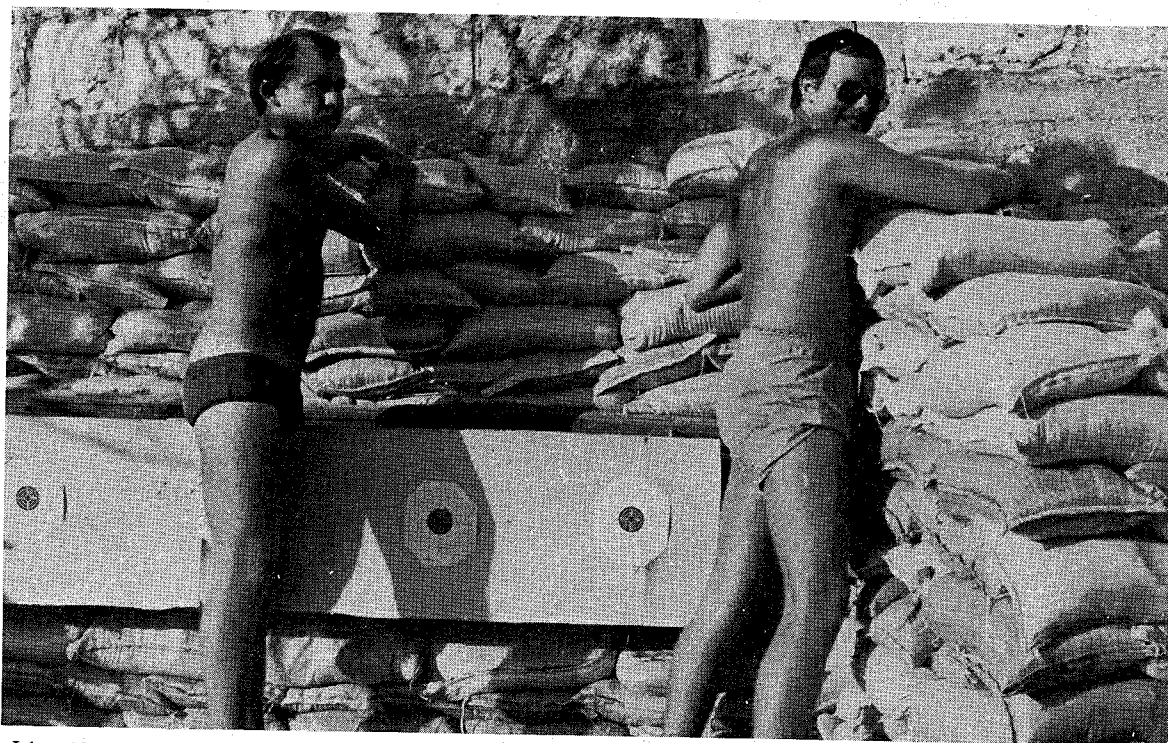
To uker regner man med det tar å få et stort prefabhus ferdig. Men da regner vi med både maling og innstallering av det elektriske anlegg. Husene kommer i sine enkelte faktorer fra et ferdighusfirma på Kypros, og til nå er det levert ca. 200 slike hus til UNIFIL. Vi blir fortalt at det er bestilt 70 til, så da er det bare å håpe at også NORBATT får nytte godt av dette. Men medio november kan man altså intet sikkert si: og det er UNIFIL man er fullstendig avhengig av i denne saken.

FELTLÖKKE I VAKTLAGET

Tidligere tiders store fotballspillere begynte alltid sin karriere med å spille på « løkka ». Nå har også NORBATT fått sin første « løkke », « Feltløkka » hos vaktlaget i Stabstroppen i Ebel es Saqi.

I hagen til forlegningshuset « The Snakes Nest » har befal og mannskaper i vaktlaget den siste tiden vært iherdig opptatt av opparbeiding av feltidrettsbane. Volleyballbane med de riktige mål, lengdegrop, 25 meters bane for miniatyrskyting og plass for kulestøt og håndgranatkasting er allerede gjort ferdig — kurvballstativ er på trap-pene.

Fra å være en heller uryddig hage er dette blitt en attraktiv plass å tilbringe fritiden på. Og alt dette er kommet istand etter vel en ukes innsats. Noe som viser at midlene ikke alltid trenger være så store for at det hele skal lykkes.



Idar Næss og Arvid Grønli i ferd med å bygge dekning for miniatyrskytebanen som hører til vaktlagets feltidrettsbane.

Nå håper bare vaktlaget at banen blir flittig benyttet. Planen er å invitere andre trop-

per og lag til konkurranser, til NORBATT-poklaen nede dessuten kan man jo få gjennomført en rekke av øvelsene hos vaktlaget.

Vel blåst, vaktlaget !

SJEF FOR FDI 4/IR 4, OBERST HALD:

ALLTID HYGGELIG Å BESÖKE DE NORSKE FN-STYRKENE

— Jeg anser det nødvendig for oss i Akershus Forsvarsdistrikt. Jegerkorpset — Akershus Infanteriregiment nr. 4 å komme ned til de norske FN-styrkene i Syd Libanon en gang pr. kontingent. Dette på grunn av de oppdrag FDI 4/IR 4 har med oppsetting av disse styrkene. Ved å reise rundt, studere forholdene på stedet og snakke med både menige og

befal får vi en god bakgrunn for tjenesten her nede, slik at vi kan utføre vare oppdrag best mulig.

Det er oberst O. J. Hald som sier dette, etter at han med følge besøkte de norske avdelingene i begynnelsen av november.

— Foruten vårt direkte ansvar, bidrar vi også der det er berettiget med gode råd

og anbefalinger til andre institusjoner som har innflytelse på den norske FN-tjenesten, sier oberst Hald.

Han understreker at det er en meget inspirerende oppgave å reise rundt, og det er alltid like hyggelig å besøke de norske avdelingene.

— Astskillig kritikk fremkommer, ofte kombinert med forslag til tiltak og forbedrin-

ger. Det alt vesentlige av kritikken er berettiget. På den annen side drøfter vi og løser en rekke konkrete saker mens vi er her.

En rekke ting, normalt bagatellmessig rent økonomisk, men som betyr mye for den enkelte soldat og befal ved tropp, burde lett kunne rettes.

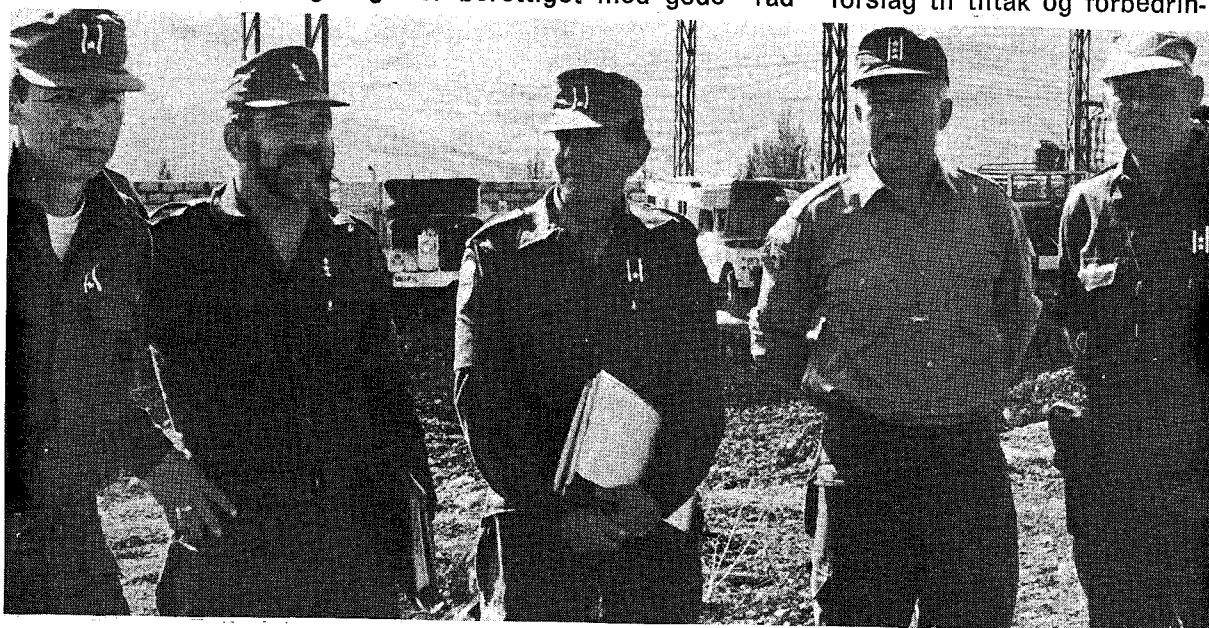
FDI 4 vil igjen presse på for at alle kp'er kan få en solid « håndkasse » for på stedet å ordne opp i dette. Likeledes støtte fra Norge på en rekke enkle felt hvor FN-systemet er tregt.

FN-styrkene nyter utvilsomt stor anerkjennelse hjemme. Det står respekt av innsatsen som gjøres her nede. Erferingene er ytterst verdifulle.

For vårt mobiliseringsfor-svar er det av uvurderlig betydning at sa mange befal og mannskap lever og virker i et militært miljø under betydelig press på døgnbasis slik som i Libanon.

Jeg er takknemlig for gjennom Blue Beret å få sende en hilsen til alt personell ved Kontingent IV fra oss ved oppsettende avdeling.

Lykke til videre, sier Oberst Hald.



Representantene fra FDI 4/IR 4 i Tibnine på sin befaring i Syd Libanon. Fra v. major Henriksen, kaptein Haarberg, major Pedersen, oberst Hald og sjef for NORMAINTCOY, oberstlöjtnant Skattebo. I bakgrunnen den nye verkstedhallen i Tibnine som nå er tatt i bruk.

Sagis horn og blæseensemble



« Sagis Horn og Blåseensemble ». Fra venstre i 1. rekke : Idar Næss, Jan Kydland, Inge Martinsen. 2. rekke : Per Ivar Andersen, Torbjørn Larsen, Ingebrigt Landsem, Torstein Rem, Frode Rønning, Bernt Chr. Bowitz. Dirigent : Freddie Helgesen. Følgende var ikke tilstede da bildet ble tatt : Steinar Nilssen, Hans Teigum, Roy Erik Hansen, Petter Ross Ivan Rubach og Oystein Kallekleiv.

« Man tager », heter det i enhver kokebok med respekt for seg selv. Og hvis man tager vel et dusin med tidligere guttemusikanter, en ladning gamle instrumenter fra Forsvarets overskuddslager, en veteraner med erfaring som kordirigent og blander dette sammen med en drøy porsjon entusiasme. Ja, da skulle resultatet bli « Sagis Horn og Blåseensemble ».

Det var Jan Kydland, löyt-nant og sosionom i NORBATT IV, — og i tillegg amatør-musiker hjemme i Flekkefjord, som tok initiativet til bataljonnens husorkester. Et orkester som nå, godt en måned senere, teller femten musikanter. Hver tirsdag er det øvelse i Sagis befalsmesse, og under dirigent Freddie Helgesens taktstokk sender man de friskeste toner ut over nærmeste omegn. Men hvor-

dan er så de to fornøyd med orkesteret ?

— Utgangspunktet, med gamle instrumenter, er jo ikke det beste. Men etter at vi nå har spilt oss sammen er den musikalske kvalitet bra. Selv om det meste av vårt repertoar er marsjer og stykker i den lettere sjanger, har orkesteret vist at de også mestrer mer krevende komposisjoner.

— Og hva består planene fremover i ?

— Vi har vært en tur rundt i NORBATT og spilt. Det var i forbindelse med FN-dagen 24. oktober. Men vi er mottagelige for invitasjoner om å spille rundt omkring. For oss er det viktig å få respons på det vi gjør, og vi oppfordrer gjerne til at folk må bruke oss. Videre har vi løslige pla-

ner om en « turné » til den delen av den norske FN-styrken som ligger i Tibnine og Naqoura. Vi kan jo også nevne at i forbindelse med julen holder vi på å øve inn enkelte juletoner slik at vi også er med på å markere denne høytiden.

— Er det vanskelig å holde et slikt orkester igang under de forhold man opplever som FN-soldat ?

— Problemet er at vi er svært sårbare. Vi er så få at når forskjellige kommanderinger, leave, osv. kommer inn i bildet, får vi problemer. Men vi vil legge til at bataljonen har lagt forholdene godt tilrette for oss, blant annet at vi får anledning til å komme sammen til regelmessige øvelser i tjenestetiden, forteller Kydland og Helgesen, som også legger til at man tar med glede imot

flere interesserte. Det eneste vilkår er at du har vært borti hornorkester tidligere. Skulle det finnes folk i bataljonen som spiller trekkbasun eller saksofon, ville « Sagis Horn og Blåseensemble » bli ekstra glade.

For entusiasme er det nok av, selv om forholdene ofte kan være vanskelige. Dirigent Helgesen gikk til gjerningen med et slikt pågangsmot at han pådro seg senebetennelse i en skulder allerede etter første øvelsen. Så her skal man tydelig nok ikke spare seg.





VED OVERTRAMP I NORMEDCOY S 1645:

Varm maccabee og taleforbud



Dagens forsamling av «1645» på plass. Fra venstre Gro Heieraas, Oyvind Myrvold, Knut Sundnes, Unn Vigdis Lunas, Helge Thorsen, Ann-Britt Vikebø, Presidenten Björn Bösterud, Skaffemester Terje Olsen, Reidun Thompson og Trond Lassen.

I ytterste nordøstlige hjørne av NORMEDCOYs leirrområde i Naqoura, med kveilehinder som nærmeste nabo, møtes 12 edsvorne hver eftermiddag. «1645» heter det som får de 12 til å forlate sine gjøremål — dersom tjenesten tillater det — et kvarter for fem daglig. Der berker man seg på kasser stemplet «Etterforsyningsutstyr» og Røde Kors-merke, og har for sikkerhets skyld Forsvarets ulltepper under baken. Her nytes en — 1 — pils hver. To ting er bannlyst: Prat om tjeneste og ukvem-sord eller nedsettende bemerkninger om andre. Slikt straffes hardt.

«Foreningen af 1645» så dagens lys en het soldag i slutten av april ifjor. Da ble nemlig en sykepleier — Trygve Ornhøj — bror til han som er nummer to i å springe på Stortingets talerstol — iakttatt idet han snek seg avgårde til et skyggefullt sted bærende på en ammkasse. Intenst detektivarbeide avslørte at kassen inneholdt tre kalde pils, og dermed var foreningen et faktum.

Begrensningen i medlemstallet — 12 ialt — har sin begrunnelse i at en ølkasse er utgangspunktet. Dermed holder innholdet i nøyaktig to dager. Opptak skjer gjennom

skriftlig søknad — som legges på travenol. Her kommer apotekeren inn i bildet. Han er p.g.a. sitt kjøleskap den eneste i NORMEDCOY som er garantert medlemskap. Med forakt for alle vurderingen kan han enkelt og greit feste en binders i sitt dødsmerkes nederste hull, og medlemssymbolet er på plass.

Den daglige seanse tar en halv time — på sekundet: Tiden bestemmer foreningens Skaffemester — og hans klokke er den eneste rette. Skaffemesterens ansvar er dessuten å arrangere grill-aftener — når det er fisk til middag.

— Hva er foreningens største problem.

Vi retter spørsmålet til Presidenten, kaptein Björn Bösterud.

— Det er å unngå tjenesteprat. Men tatt i betraktning at ethvert overtramp øyeblikkelig slås ned på, er ikke problemet stort. Ved første gangs forseelse byttes den kalde ut med en varm Maccabee (israelsk öl, dersom Blue Beret leses av fråhaldsfolk). Ved gjentakelser innføres det i tillegg taleforbud. Dersom man fortsatt ikke oppfatter alvoret, må man på toppen av det hele gå bak hjørnet, sier Presidenten.

Kasserer og arkivar er et annet viktig verv i 1645, og all korrespondanse arkiveres møysommelig — i grillen.

En annen ting som det spontant reageres på, er dersom et av medlemmene nevner andre alkoholholdige drikker enn öl. Slikt tolereres ikke, og er gjenstand for de samme disiplinære forføyelser som tjenesteprat og nedsettende bemerkninger.

— Men vil ikke en slik forening automatisk føre et klikksystem, Bösterud?

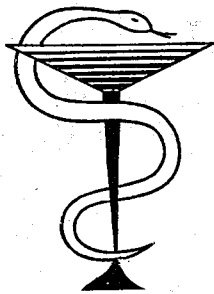
— Nei, så nær innpå hverandre som vi lever her i NORMEDCOY, blir det heldigvis ikke noe slikt.

Presidenten legger til at «1645» har hatt æren å være nevnt på en av de første Kp-ordre i Naqoura, slik at her er det snakk om sedvanerett og hevd når man begir seg iveri litt for det fastsatt tidspunkt.

“FLYKTNING 79” I NORBATT

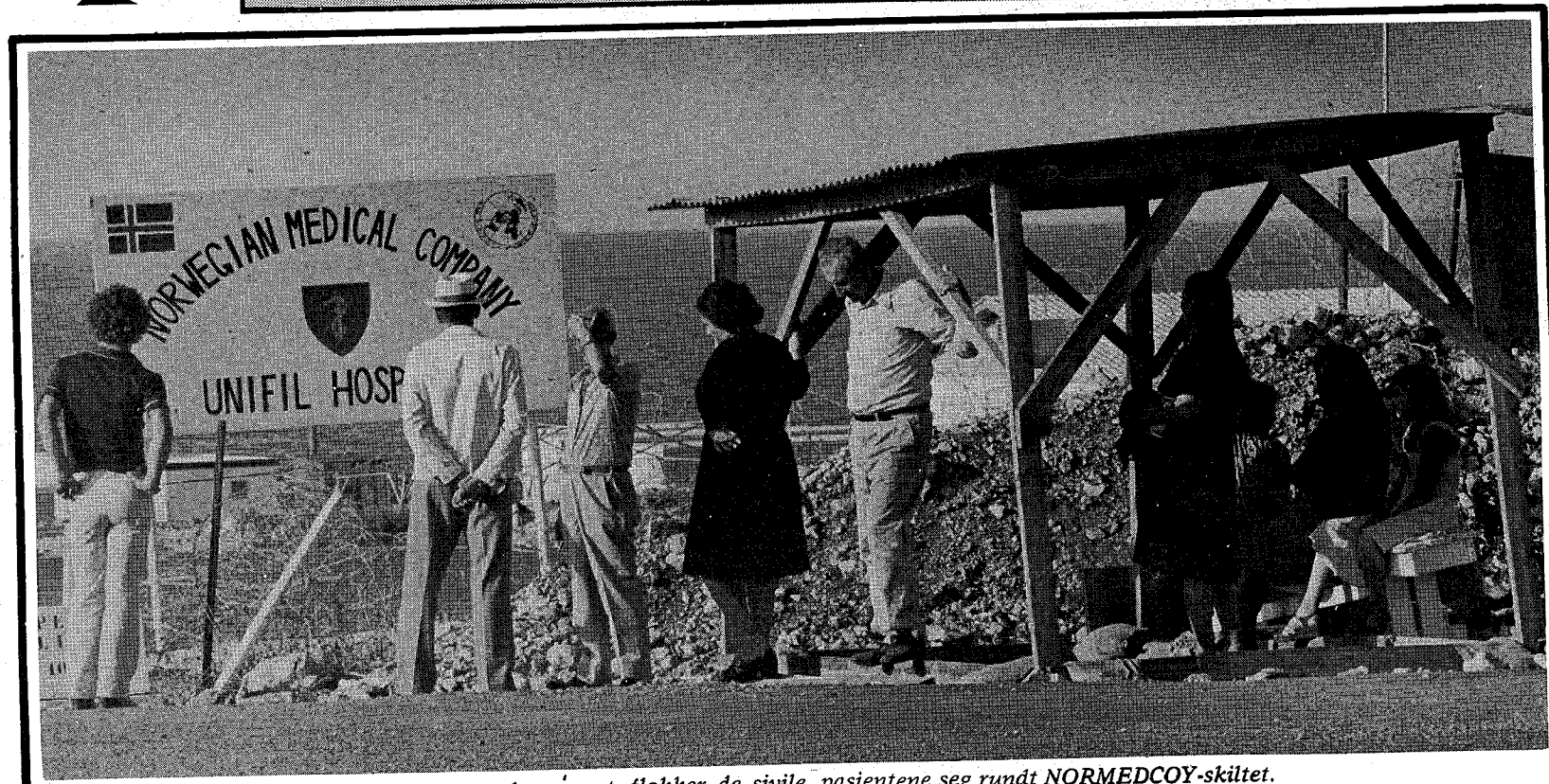


På FN-dagen ble det i NORBATT arrangert en innsamling i forbindelse med aksjonen «Flyktning 79». Hele 4.275 kroner kom inn i den forbindelse. Her er innsamlingslederen i Kp B, fenrik Jan Lybeck (t. v.) ute med bøsken på Open ved Kafr Shuba, der Morten Blom og Ove Thygesen kommer med sitt bidrag.



VED NORMEDCOY I NAQOURA

NORSK LEGEHJELP TIL TUSENER AV LIBANESERE



Allered i god tid för sykehuset i Naqoura har åpnet, flokker de sivile pasientene seg rundt NORMEDCOY-skiltet.

De norske styrkene i Syd Libanon er noe langt mer enn soldater med hjelm og skuddsikker vest bak tykke lag med sandsekker, speidende fremover etter infiltratører i UNIFIL-området. På alle plan og områder innen FN-styrken gjør nordmenn seg gjeldende. Dette gjelder ikke minst innen helsesektoren, idet

Norge har ansvaret for de medisinske aktivitetene innen UNIFIL. I NORMEDCOY har man UNIFIL HOSPITAL, som er lokalisert til Naqoura nesten vegg i vegg med hovedkvarteret til den fredsbevarende styrke her nede.

— Det er ikke få som har dratt nytte av norske medi-

sinske kunnskaper. I forrige kontingent behandlet man ialt 4308 pasienter ved NORMEDCOY, derav 342 innlagte. Antall operasjoner var 102. Dessuten hadde tannlegen i løpet av den samme tid 895 pasienter i stolen.

Det som imidlertid er kanskje det aller hyggeligste, er

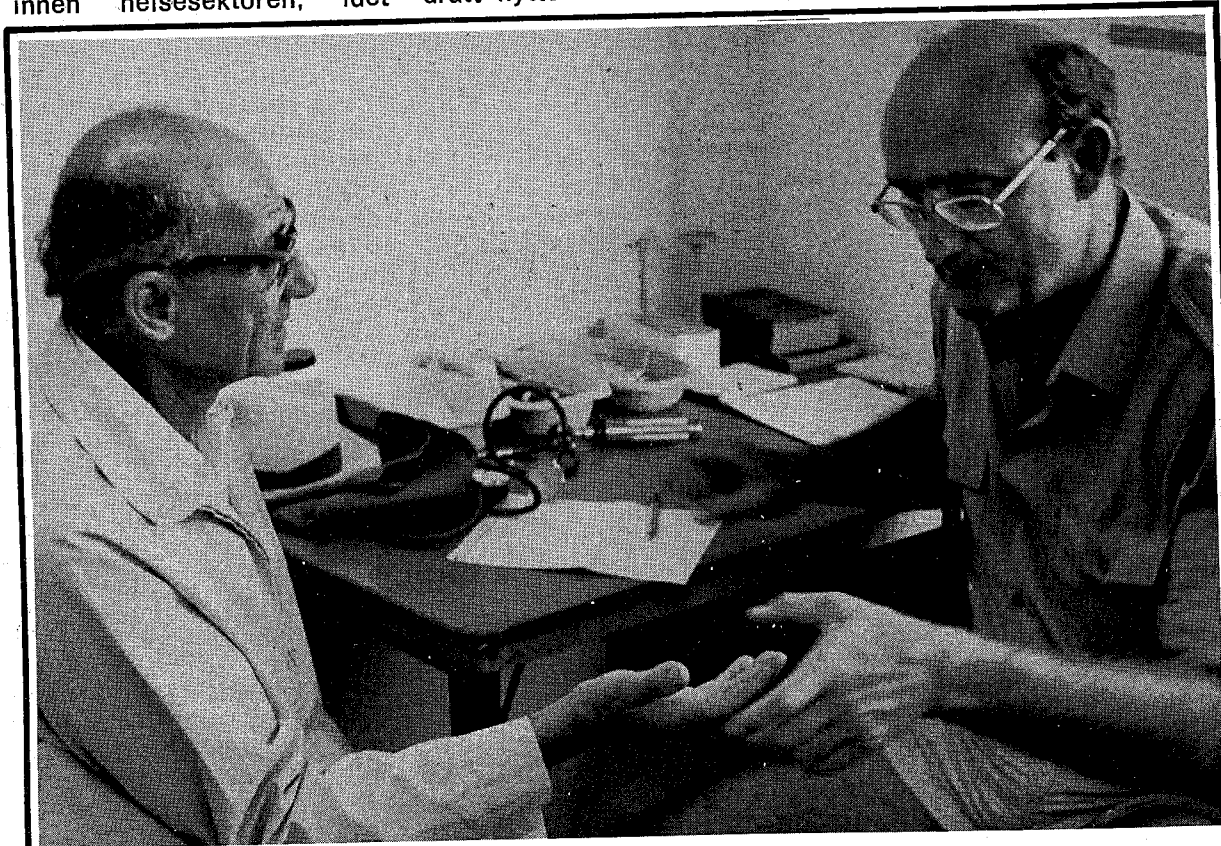
at ca. halvparten av alle behandlede er sivile libanesere, som ofte har kommet langveisfra for å få norsk legehjelp. Og dette er vel og merke en innsats som leger, sykepleiere, tannlege, apoteker, fysikere og hva de nå er alle sammen, gjør helt frivillig uten en eneste form for kompensasjon.

— Vi har arvet systemet fra tidligere kontingenter, sier konstituert overlege, major Rolf Aune til Blue Beret. Selv er han vanligvis kirurg ved Sentralsykehuset i Nordland i Bodø.

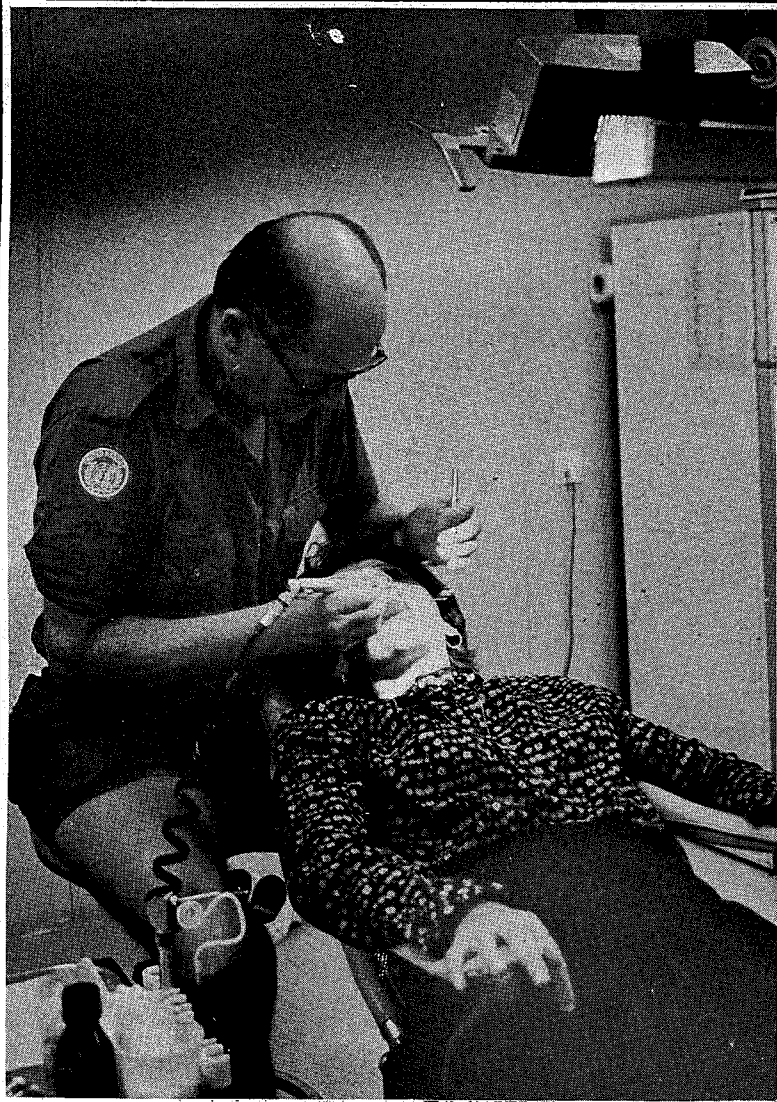
— Dersom man ser på dem som får medisinsk behandling her i NORMEDCOY er det gjennomsnittlig vel 700 pr. måned, og ca. 350 av disse er libanesere. Derfor har vi egen tolk som tar av de fra 20 til 40 pasientene som kommer her daglig, sier Aune.

— Hva er det som mest plager den vanlige libanese som kommer til dere?

— Verkende utslett, infiserte sår, byller og betendelser er det som vi ser mest av, noe som har klar sammenheng med den lave hygieniske standard som er her. Dessuten ofte mageproblemer, som



Major Rolf Aune undersøker en libanese som har problemer.



Tannlege Kåre Løftingsmo gjør en stor innsats når det gjelder å hjelpe på de verste tannlidelsene til sivile libanesere.

kanskje kan ha sammenheng med den labile politiske situasjon som hersker.

— Er det noe som skiller libanesiske pasienter fra norske når man får dem til behandling ?

— Ja, en ting slår en i øynene ; de toler ikke så godt smerter, sier Aune, som understreker at folk ofte kommer 50-60 km. unna for å få norsk legehjelp.

— Det virker som det ganske enkelt ikke finnes leger rundt her. Dessuten er all behandling hos oss gratis, og det gjelder også de medisinenene vi gir. I og med at offentlig helsevesen ikke eksisterer, må en libanese selv betale for all legehjelp, behandling m. m. Dette har svært mange — ja enkelte steder de aller fleste — ikke penger til.

For oss er saken klar. Vi behandler disse som om de skulle være FN-personell, når det gjelder akutte tilfeller. Men det er klart at i enkelte tilfeller må vi henvise til spesialisert sykehus i Beirut eller Israel. Dersom dette skal skje, kommer problemet med transport inn i bildet. Med de farer som f. eks. hefter ved flyving om natten, satser vi heller på å gjøre det vi kan

her fremfor å sette både flyvere, leger, sykepleiere og pasienters liv på spill, sier Aune.

Han legger til at når det gjelder barn som trenger spesiell behandling kommer UNICEF inn, og de bidrar også til en viss grad når det gjelder medisiner.

— De innfødte pasientene er svært takknemlige og greie å ha med å gjøre. Dette gjelder ikke minst de som vi henter langveis ifra. Dersom leger innen UNIFIL, men som er stasjonert ute ved avdelingene, kontakter oss, rykker vi ut med helikopter og fullt mannskap for å transportere pasienten hit, sier Rolf Aune. Han kan på vegne av alle som er tilknyttet sykehuset i Naqoura, stå som representant for en flott norsk innsats som ytes for å hjelpe de tusenvis av sivile her nede som lever under uverdige forhold.



NÅR BLODPRØVER SKAL TAS:

Ola Ingen

Pyse



— Ola er på ingen måte noen pyse, så det går greit når jeg kommer med nala. Da er det litt verre når libanesere utsettes for den samme behandling, her er nok smerteterskelen noe lavere. Dette sier en solbrendt og blond löytnant Solfrid Tollefsen ved NORMEDCOY i Naqoura. Til daglig fysokjemiker og ansvarlig for alle blodprøver og bestemmelse av blodtyper. På fritiden ivrig sportsjente med handball som spesialitet, selv om det blir lite av det her i Libanon. Solfrid, som opprinnelig kommer fra Oslo, har i de 13 siste år gjort Bergen til sitt bosted.

— Det kan vel kanskje hende at det er en litt tøffere utgave av Ola som er her nede (her nikker Blue Beret samtykende), men jeg har i alle fall ingen problemer når

blodprøver skal tas eller folk skal gi blod, sier hun.

Det meste av blodbanken ved sykehuset i Naqoura (NORMEDCOY) « står på rot ». Dvs. at den enkelte blodgiver kontaktes når det er behov.

Da hentes nordmenn, irere, franskmenn og italienere, selv om det er midt på natten.

— Vanligvis har jeg 10-15 pasienter pr. dag, men det hender at tallet blir over 20, sier Solfrid Tollefsen, som legger til at det er ved større ulykker hun virkelig blir satt på prøve.

— Det er fælt å si det, men det er faktisk da jeg føler jeg virkelig gjør nytte for meg, sier hun.



— Bare et lite stikk — det tar ikke mer enn 1/10 sekund, sier Solfrid Tollefsen, ikledd fullt « Krigsutstyr ».

RÅD FRA NORMAINTCOY TIL UNIFILS SJAFORER:

RI IKKE PÅ CLUTCHEN



Fenrik Ole Wattö (t. h.) og Oddvar Ström arbeider med å få en jeep på veien igjen. I mangel av moderne utstyr legges bilen bare over på siden, og så setter man igang.

De kjemper hardt i Tibnine, det norske verkstedkompaniet, for å holde UNIFILs hjul — kjøretøyer — i gang. NORMAINTCOY har alt av reparasjoner og annen linjes vedlikehold av den omfattende bilpark som er her nede, en bilpark som tydelig bærer sine sport etter veier som stort sett er krøtterstier etter norske forhold. Unntatt fra Tibnines gjøremål er alle biler av fransk opprinnelse. Dessuten tar verkstedgutta i NORMAINTCOY seg av alt fra radar-utstyr til kjøleskap.

— Vi er igrunnen sterkt underbemannet, tatt i betraktning av at vi er færre her nede til å gjøre mer arbeid enn det som er vanlig hjemme. Derfor er det arbeid-

skraft som er det største problemet, selv om det lenge har hengt igjen når det gjelder reservedeler, sier oberstlt. Øystein Skattebo, sjef i Tibnine, som legger til at det først og fremst er på agregatsiden som behovet er størst.

Men på tross av alle vansker og problemer, er innsatsen i Tibnine på topp. I oktober reparerte verkstedet ca. 60 kjøretøyer, og dette var store reparasjoner som i stor utstrekning trengte tre personer samtidig. Mye av det utstyr som hjemme er en selvfølge savnes, slik at det blir å ligge ute på ryggen i sand eller steinrøys. Kjøretøytroppen teller bare 21 mann samt fem befal.

Blue Beret har inntrykk av at det ofte er feilaktig bruk, eller manglende vedlikehold, som gir NORMAINTCOY de største problemene.

— Skadene er hyppigst i kontingentskiftet, sier sjef for kjøretøyverkstedet, kaptein Bjarne Gretland. Det er klart at de eledige veiene her nede sliter hardt, slik at det går en masse fjærer. Dessuten er clutcher noe som ikke holder så lenge i Syd Libanon, ser det ut til. Ved siden av disse tingene er det motoroverhaling og bremsesom utgjør det meste av arbeidet, sier Gretland.

Han er ikke blid på bruken av clutchen når det gjelder UNIFIL-sjåførene.

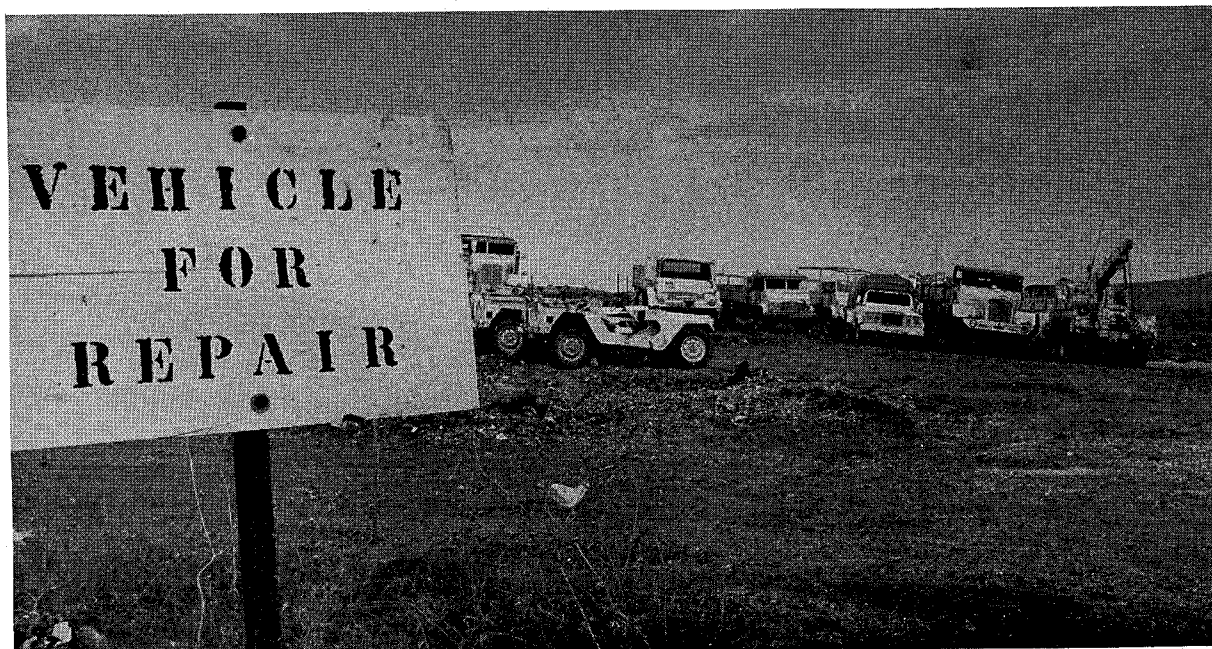
— Det virker som de «rir» på den både i tide og utide, dessuten at man ikke justerer den i rett tid. Ellers kan mange av feilene og det manglende vedlikeholdet ofte skyldes at folk er ukjent med det materielle UNIFIL har, papeker han.

Kaptein Gretland kan ikke få fullrost gutta han har rundt seg.

— De gjør en fantastisk jobb. Det skal letes lenge etter å finne bedre folk enn dem vi har her i Tibnine, og det er ingen som er redd for å stå på. A jobbe på fritiden er ikke noe ukjent her, og ofte må det slike tak til skal vi makte å holde unna for alle de jobbene som slepes inn her dagstøtt, sier han.



Til og med Tibnine må melde pass når det gjelder de mest håpløse tilfellene. Da blir det bare å plukke reservedeler.



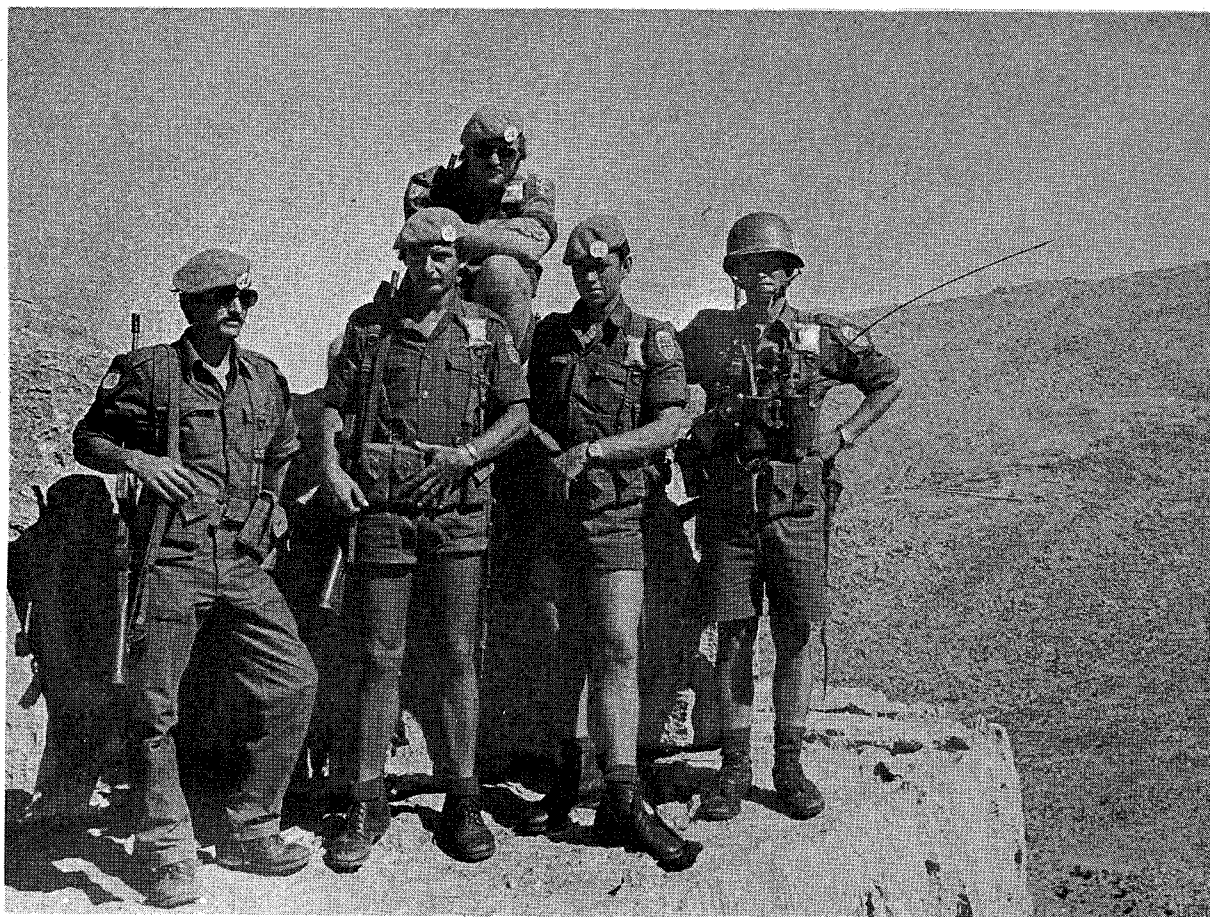
HÖYESTE OP I NORBATT

OP'en 4-14 Alfa oppe i Rocky må være NORBATTs høyeste OP, i alle fall som er fast bemannet. Vel 1.500 me-

ter over havet har den som står på post et fantastisk panorama, med Golan-høyden som den dominerende bak-

grunn. Fra utkikspunktet, som befinner seg på kanten av et stup med 500-600 meters fritt fall, kan man kontrollere all

virksomhet i Chebaa-dalen. Også om gutta fra Kp A gjør jobben sin på CP'en på veien til Chebaa.



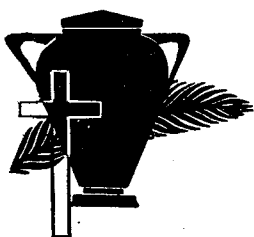
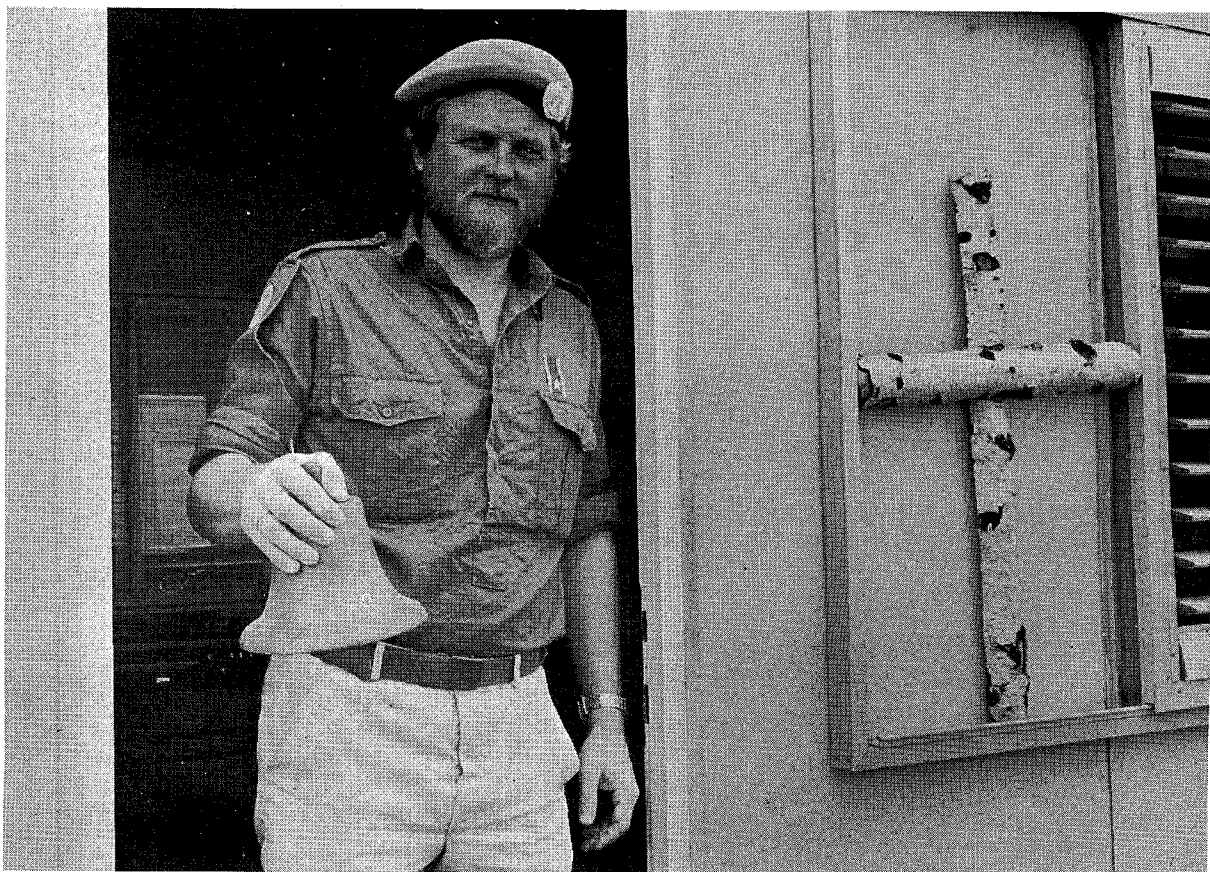
— Det er flott å være her oppe, selv om dusjen savnes og vann er mangelvare, sier fenrik Jo Hatlemark fra Florø. — Denne posten er vel en av de nyeste som NORBATT har opprettet, og nå veien fra Kafer Chouba er mineklart, vil OP'en bli utbygget som en permanent post. Slik det er idag må man bære opp alle forsyninger selv, noe som er en tung fornøyelse i et ter- reng som mest minner om en real norsk fjelltur. Med en normal bær tar turen opp til 4-14 Alfa ca. to timer, og da er det ikke rom for så mange pust i bakken.

— Foruten Chebaa ser vi tre israelske stillinger som er en del av Golan-forsvaret, og har dessuten godt utsyn til alle kanter. Den eneste fø- ling vi har med sivilbefolkning er en karavanevei som går rett bak OP'en, der det av og til er noen som kommer med et par esler. Det kan nok av og til føles noe isolert å være her oppe, men vaktla- get skiftes ut med jevne mellomrom, slik at alt i alt er vi godt fornøyd med tjene- sten, fremholder fenrik Hatle- mark.

Det er Kp B som stiller vaktlag på OP'en 4-14 Alfa, og i dette tilfelle er det lag fra tropp 3. Fra venstre Kurt Hilmar Torgersen, Follebu, Toralf Vage, Haugesund, Terje Hermansen, Hamar og fenrik Jo Hatlemark fra Florø. Bak sitter Kai Robert Andreassen, Skjetten.

Prest med egen kirkeklokke

De setter øyensynlig pris på feltpresten sin, soldater og befal i Naqoura. Ikke før var den 38 årige major Ivar Aartun på plass, så skranglet deltagerne på en « preste- tur » sammen til en klokke som ble foræret feltpresten og som nå pryder kontoret når den ikke er i bruk. Aartun, som også er feltprest for NORMAINTCOY i Tibnine, kommer opprinneig fra Sta- vanger, men er sogneprest i Fyresdal i Telemark. Han har studert ved Menighetsfakul- tetet og i USA, samt vært studentprest/prest for unge i stoffmiljø i Tromsø. Militær- tjenesten gjorde han unna som feltprest i Vardø.



Flombelyst

Villsvin i Fardiss

Å gå patrulje, samt være lyttepost, er oppdrag som hører med til en FN-soldats faste gjøremål. Det kan ta på å ligge still i timesvis, speidende fremover i tussemørket, med alle sanser spendt til ytterpunktet, for å avsløre alt som beveger seg i terrenget. Her kommer hundene NOR-BATT har inn som en god hjelp. Disse lurar man sjelden. Ulempen er at de har samme egenskap som rada- ren — de slår ut på alt.

På 4-6 Foxtrott i Fardiss, der lag 3 fra annen tropp i Kp A er forlagt, er en av oppgaven å overvake området i dalen oppover mot Hebbariya. Det røpes vel ingen stor militær hemmelighet ved å antydet at Elvesvingen er en av plassene der eventuelle inntrengere vil bli avslørt.

Blue Beret hang seg på en av patruljene, der rekappen korp. Age Gylterud, sammen med hundefører Karl Gihle- moen, var de ledende krefter. Med de reglementerte fem skritts avstand snek vi oss feltmessig oppover langs veien, og satte hele var lit til « Kim », en sjefer med spon- tanreaksjon på libanesere. Den gikk i spissen og regu- lerte holdt og marsj.

Vel fremme gikk laget i stilling. Terreng og fremkom- stveier var kjent for alle, og på hundeførerens anvisning grupperte vi ut. Noen spente, andre med et mer rutinert grep på situasjonen. Og så var det å vente. En stadig påfriskende vind fikk det meste til å virke som levende vesener. Men ingenting hendte.

Plutselig slo « Kim » form- lig kul på ryggen, og selv van- lige vesener kunne høre at var det aktivitet foran oss.

— Lys, skrek Gylterud. Og lys ble det. Efter det hvite signalskuddet kom tre Pro- teuser i rask rekkefølge. Ter- renget lå flombelyst foran oss — og vi så noen mørke skyg- ger som pilte av garde. Jam- men kröp de fort de gutta, eller...

— Villsvin, kom det lakon- isk fra rekappen fra Kong- svinger. Men man tok ingen sjanser.

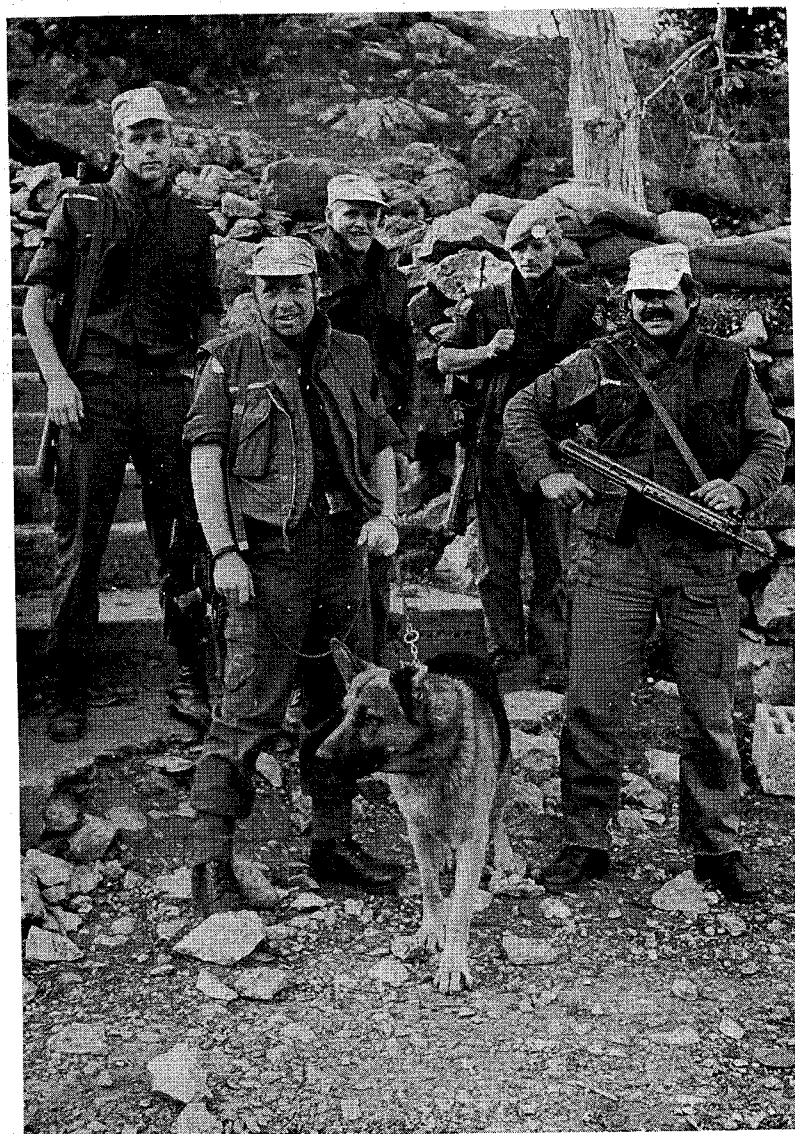
— Vi gar ut og undersøker, var ordene vi hørte for bade bikkje, hundefører og korp- oral forsvant fremover i ter- renget. Utrykningen ga nega- tivt resultat, og tiden for lyttepost var også omme.

Det var bare å begi seg på hjemvei — og tenke på hva som ventet : Pannekaker og norsk gjetost. Midt nede i Syd Libanon klokken halv to om natten satt det nemlig en gjeng og at, og pannekake røra fikk bein a ga pa.

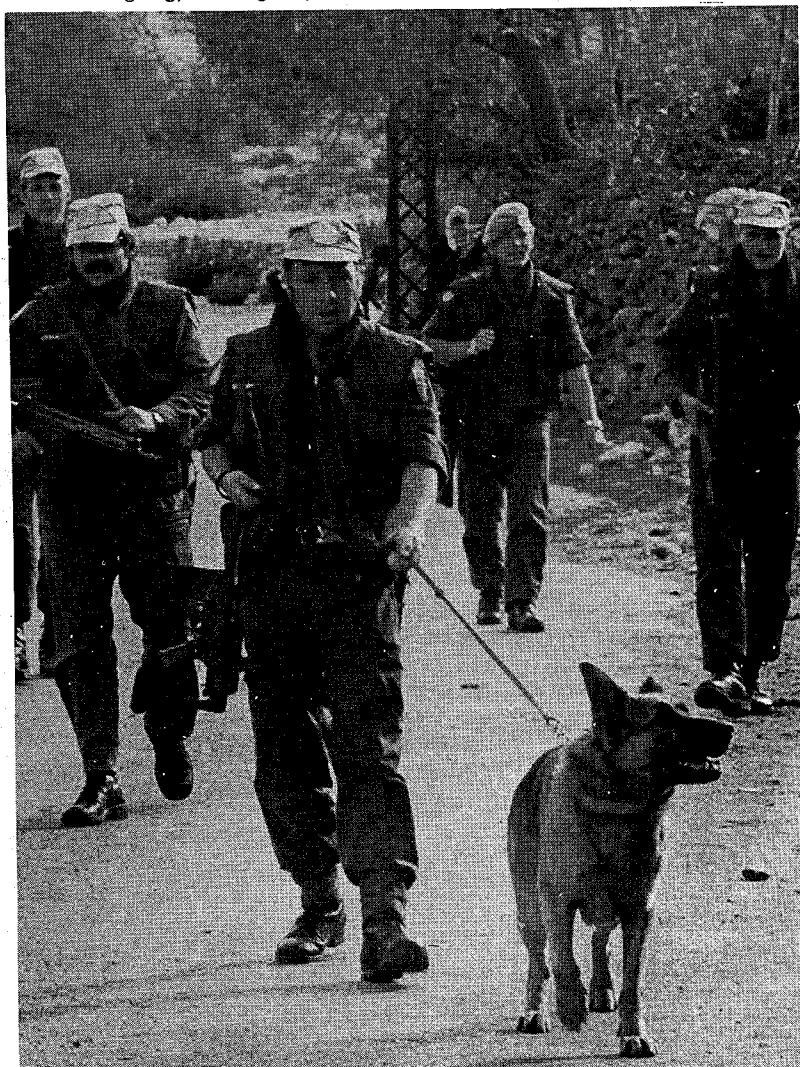
Men akk, hvor lenge var Adam i Paradis ! Telefonen fikk oss alle tilbake til virke- ligheten igjen.

— 4-5 Bravo melder om to mann som er gatt ut fra Rei- ret, lød en stemme. Dermed var det å sluke siste panne- kakebiten, ta skytevest, løse bikkja og pa'n igjen.

Da en sliten gjeng törnet inn klokken fire om morgne- nen, hadde man ingenting sett og ingenting hørt. En lang natt var til ende. Mye strev, mange forholdsregler og garderingen, stor arvaken- het, skarpe skudd i kamme- ret. Og resultatet ? De lurte vel fortsatt på om det var ly- set fra de evige jaktmarker som hadde apenbart seg for dem, de to villsvinene som løp oppover i Hebbariya- dalen.



En sliten patrulje i full mundur. Fra venstre Per Ljungberg, hundefører Karl Gihlemoen, Knut Dahl, Rolf Gorseth, « Kim » og lagfører Age Gylterud.



Med sjeferen « Kim » som anfører er patruljen fra 4-6 Foxtrott på marsj.

SLIK FEIRET NORBATT FN-DAGEN



Selv om innsatsen fra Kp A var upåklagelig — dette tilfelle Kpstaber var det PPK troppen som drø hardest i tauet.



Det seirende lag gratuleres av oberst Rønning (t.h.) og idrettsoffiser Hans Finsrud.



FN-dagen 24. oktober ble feiret av alle de norske avdelingene i Syd Libanon. I NORBATT ble dagen innledet med parade og heising av FN-fanen. Bataljonsjef, oberst Ole Rønning kom i sin tale inn på at FNs oppgave i Libanon er å gi politikerne arbeidsro, slik at det kan skapes fred i landet.

— Selv om det kan smelle rundt oss, er tilstedeværelsen av FN-styrkene av så sterk dempende karakter at den er verd pengene, sa oberst Rønning. NORBATTs nye hornorkester hadde sin debut-konsert på FN-dagen. Men fremfor alt ble dagen preget av idrettsleker på Steinmyra Stadion.

Tautrekkingscupen ble vunnet av PPK troppen/Kp A. Nummer to ble Tropp 2/Kp A, fulgt av Stabstroppen/St Kp og Kpstaben/Kp A som delte tredjeplassen. Nummer fem ble Tropp 2/Kp B, Sambandstroppen/St Kp, Kp staben/Kp B og Trentroppen/St Kp. En delt niendeplass fikk Sanitets troppen/St Kp, Pioner troppen/St Kp, Tropp 3/Kp B, Tropp 1/Kp B, BN-staben, Tropp 1/Kp A og Hunde-troppen/St Kp.



Fotballcupen ble vunnet av St Kp som i finalen beseiret Kp B med 2-0. På annen plass kom altså Kp B, som hadde Kp A på plassen etter seg, med BN-staben som sist.

BN-staben satset alt, men samspillet manglet, så det holdt ikke.

VANSKENE LIGGER I NORGE

— Samarbeidet mellom tillitsmenn og bataljonen har gått bra, og mitt inntrykk er at bataljonens holdning er positiv når det gjelder å finne en løsning på det vi tar opp. Vanskene ligger fortsatt i å få norske myndigheter til å forstå var spesielle situasjon, og de krav vi fremmer. Svært mange av sakene som er tatt opp er jo saker som ikke kan avgjøres av bataljonen her nede, det må tas en avgjørelse på det politiske og militære plan hjemme i Norge.

Det er den nyvalgte hovedtillitsmannen for NORBATT, Bjarne Berg Wig, som sammenfatter situasjonen slik for Blue Beret. Den 23 år gamle plastarbeideren fra Porsgrunn, med fast tilholdsted på Norsk Hydros anlegg på Herøya, er også valgt som hovedtillitsmann for hele den norske FN-kontingenten, og vil i egenskap av dette være den som skal møte norske myndigheter for å fremme FN-soldatenes ønsker og krav.

— Hva blir så de viktigste sakene i tiden fremover, Wig?

— Kravet om vakttillegg står fortsatt sentralt, og vi har bedt norske myndigheter om en ny vurdering av saken i forbindelse med at inntektstoppen blir opphevet 1. januar. Dette har jo vært en merkesak for FN-soldatene, og vi ser på dette som et krav om godtgjøring for en konkret utført tjeneste. La meg også til at vi i denne saken legger et rettferdighetsprinsipp til grunn, i og med at vårt befal idag har et ekstra tillegg for ulemper ved vakt og beredskap.

— Det har vært skrevet en del om organisering av FN-soldatene?

— Behandlingen vi har fått av norske myndigheter viser at vi idag er en svak gruppe. Tidligere tillitsmenn tok derfor kontakt med Landsorganisasjonen og Yrkesorganisasjonenes Sentralforbund (YS). Det foreligger nå et konkret tilbud om organisering fra YS, og et tilbud om bistand og samarbeidsavtale med tillitsmannsordningen fra LO. Vi har bedt LO konkretisere sitt tilbud, og når vi får svar derfra vil vi diskutere organi-



sasjonsformen innad i FN-styrken. Det som er hovedpoeng er at tillitsmannsordningen kan fungere bra innad i styrken, men det viser seg at den er for svak når vi står overfor drevne forhandlingspartnere hjemme. Vi har ellers sendt ut et skriv om organisasjonsspørsmålet, og vi haper dette blir diskutert rundt omkring i troppene.

— Andre saker som er på trappene?

— Vi har sendt en rekke saker til Landsutvalgets sekretariat, og det er meningen at de skal organisere møter og kontakter for oss på forskjellige plan. Når dette er ordnet reiser jeg til Norge for å legge frem vart syn på tingene. Dette gjelder for eksempel at vi må ha rett til å trekke fra utgifter til drikkevann og leskedrikk på selvangivelsen.

— Men innad i bataljonen, hvilke saker har man der konsentrert seg om?

— Vi hadde jo « begynner-saker » som matsituasjonen, avisfordeling, o.l., men disse ser nå ut til å ha funnet sin løsning. Vi har også ferdigbehandlet velferdsbudsjettet. Det er på 132.000 kroner, altså omkring 200 kroner pr mann. Fellesutvalgets linje har vært desentralisering og det er bevilget inntil kr 20.000 til disponering av hvert enkelt kompani. Ved siden av dette kommer selvsagt den aktiviteten som blir organisert av de forskjellige seksjonene i Velferdshuset i Ebel es Saqi.

Når vi snakker om saker som blir tatt opp her i Libanon, er det vel nokså spesielt at et tillitsmannsutvalg diskuterer vitale sikkerhetsspør-

smal. Tillitsmennene i NORBATT har imidlertid tatt opp sikkerhetsrutinene, og bedt om at ikke de må sløves på grunn av lang tids noenlunde « fred ». Bl.a. gjelder dette patruljetjenesten og mineklarering. Et spørsmål som også bataljonens ledelse er opptatt av. Det er også fremkommet ønske om kart over mineklarerte områder.

— Vi har i løpet av den første tiden tatt opp en rekke saker som angår soldatene. Det gjelder PX-tjenesten, telt-situasjonen, vaktpresset og antreksbestemmelser. Dette er saker som både bataljonen og vi vil arbeide videre med, og mitt inntrykk er at det i de aller fleste tilfeller finnes vilje til å løse de problemer vi tar opp, sier NORBATTs hovedtillitsmann som om kort tid reiser til Norge for å legge frem FN-soldatenes syn på de forskjellige spørsmål for norske myndigheter.

NORBATT 5 KOMPANISJEFER

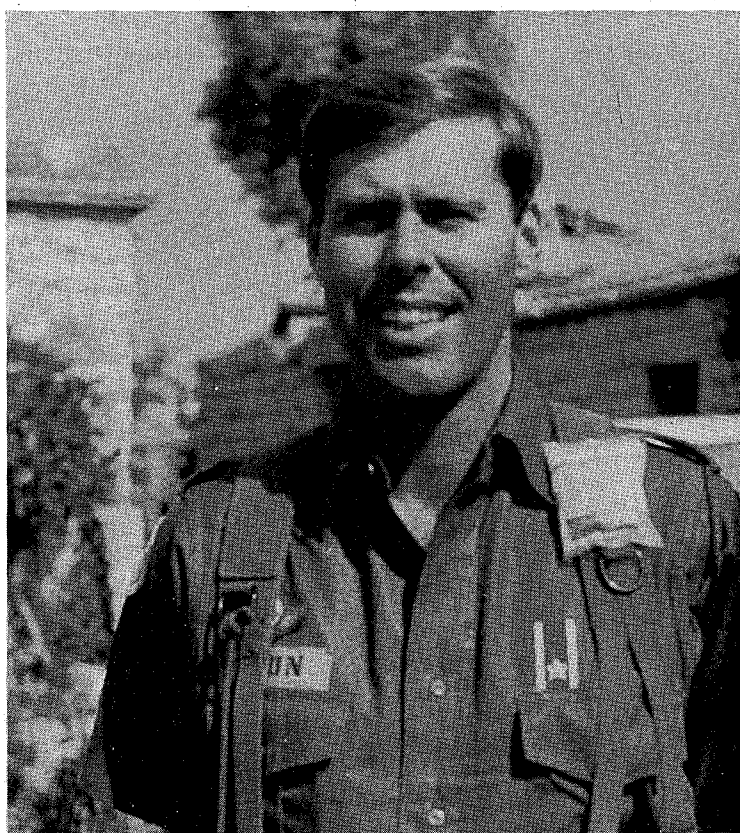


Major ERLING RIISE (f. 1932) heter sjefen for Stabskompaniet. Han kommer direkte til FN-tjenesten fra personellkontoret i FOs Heimevernsstab, der han steller med å utvikle bruk av EDB i personelladministrasjonen. Riise har vært i Forsvaret siden han tok befalsskolen i 50/51. Bl. a. som instruktør og toppsjef i Brig N og forskjellig tjeneste i H. M. Kongens Garde fra 59 til 71, der

han avsluttet som kompanisjef.

Stabskompanisjefen har FN-erfaring fra DANOR-bataljonen i Gaza 1959, der han en periode som patruljeoffiser var med på hele 106 nattpatruljer.

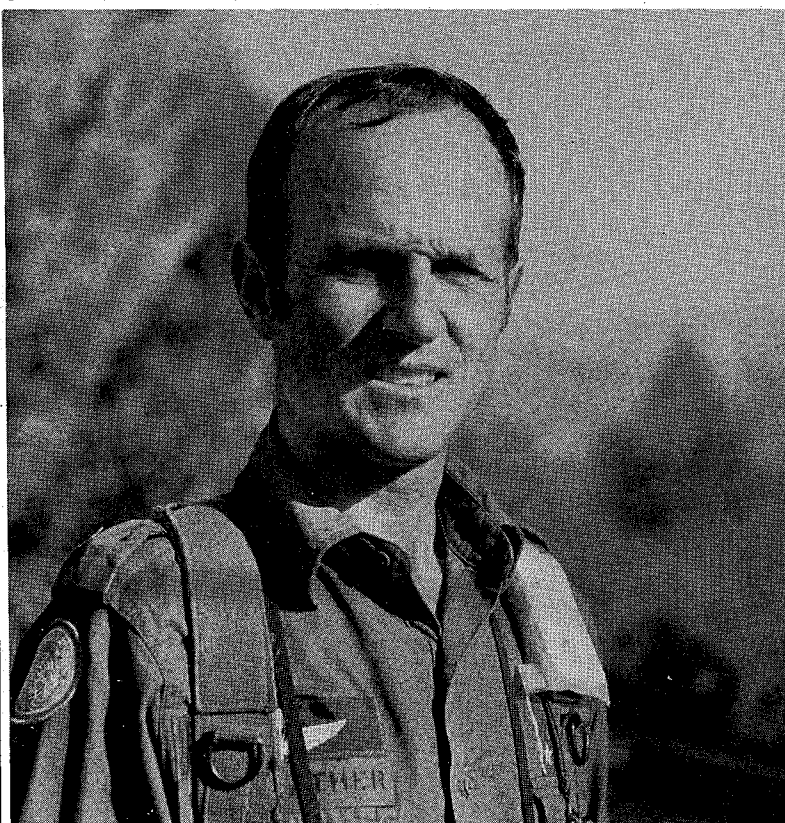
Major Riise er ellers med i Forsvarets skiutvalg, og har hvert år oppgraver som leder til militært VM på ski.



Major BJORN ARILD THUN (f. 1947) sjef for KP A gikk ut fra Krigsskolen i 73, etter en kort periode i Brig N. Siden har han vært å finne på Garnisonen i Porsanger der han har tjenestegjort fra troppsjef til han endte som kom-

panisjef.

Når major Thun setter seg på flyet til Norge engang mot slutten av mars er det for å begynne i ny tjenestestilling på Infanteriets skole og øvingsavdeling på Heistadmoen.



Major TORE KIELLAND GRANSÆTHER, (f. 1945), sjef for KP B har tatt hele sin utdannelse i Forsvaret. Fra befalskole til Forsvarets Gymnas og videre til Krigsskolen der han gikk ut i 70. Vi finner han på GP til — 73, på BSIT til — 76, fra 76 til 78 var kan kompanisjef i Brig N — vi

hadde nær sagt selvfølgelig for kompani B.

Fra ifjor har major Gransæther tjenestegjort som ass G — 3 (operasjonsoffiser) i Brig N, Heggelia — en tjeneste han forøvrig skal tilbake til etter avsluttet FN-tjeneste.

NORSK FJERN SYN I LIBANON

Norsk Riksringsskasting besøkte UNIFIL to uker rundt månedskiftet oktober/november. Formålet var å lage to innslag til Dagsrevyen om den internasjonale fredstyrken, og hvilken innflytelse denne hadde på situasjonen i området.

Ansvarlig for NRK-teamet var Odd Karsten Tveit, som fra denne høsten er fast stasjonert i Beirut som korrespondent for Midt-Østen. Med seg hadde han Dag Kullerud, som laget stoff til norsk radio.

TV-opptakene, som representerer den norske FN-styrken i innslagene om UNIFIL, er bl. a. intervju med brigader Vadset, nattpatrulje fra 4-5 Bravo og opptak fra utrykning i PPK-troppen.

800 LP FOR TO SAUER

Den første erstatningssak for tap av dyr som er kjørt ihjel av NORBATT er nå avsluttet. Selv om UNIFILs kvern maler langsomt, har han nu fått oppgjør, bonden fra Fardis, som fikk drept to sauer av en lastebil fra NORBATT II. Tapet ble verdsatt til 800 libanesiske pund (LL), som nå er utbetalt fra UNIFILs kasse. Men morlen er klar; kjør forsiktig slik at ulykker unngås.

DENNE KAREN LURER DU IKKE



« Laban » kneiser stolt på toppen av en samling pakksekker. Inne i en av disse har han nettopp funnet en liten pakke med narkotika som hundefører, viseserjeant Ole Martin Andreassen, hadde plassert.

For ikke lenge siden kom den en hundekasse som inneholdt Labrador Retrieveren « Laban » med Herken. Idag er « Laban » vel plassert i hundegården i NORBATT, og har tatt fatt på sin oppgave: å spore opp narkotika. Det kan med en gang slås fast at dette er en kar som ikke lar seg lure.

— Vi har prøvet på mange måter, bl. a. med å legge narkotikaen på en eterflaske, men hver gang forgjeves. « Laban » har en fin nese for slikt stoff, og blir dessuten daglig trenet opp til å holde detektivsansen sin ved like, sier hundefører og viseserjeant Ole Martin Andreassen.

Utdannelsen — eller skal man heller kalle det opptreningen — har « Laban » fått på Forsvarets Hundeskole ved Dröbak, og i treningsopplegget inngår oppsporing av all slags narkotika.

— Jeg må i den forbindelse avlive en myte: vi gir ikke hunden narkotika. Treningen her i Saqi består av at vi putter narkotika — innpakket i plast — i sekker, pakker o.l., og lar « Laban » spore stoffet opp, forteller Andreassen.

Narkotikahunden vil bli brukt til sjekking av bagasje ved leav, samt ved reise til Israel. Dessuten skal den « kontrollere » pakker og postsendinger hjem til Norge. Videre vil « Laban » bli brukt ved rutinekontroller rundt om, ved siden av når det er konkrete utrykninger i forbindelse med narkotikamistanke. Dette er første gang de norske avdelingene i Syd-Libanon tar i bruk slike virkemidler i kampen mot narkotikaondet, selv om innslaget ikke er ukjent hjemme. Også de andre avdelingene i UNIFIL vurderer nå å ta i bruk hunder for å spore opp narkotika.

SEND BLUE BERET HJEM!

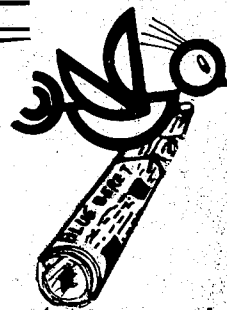


Avisen vår gir et godt tverrsnitt av tilværelsen for den norske FN-kontingent i Syd Libanon. (Dette var avdelingen for selvros). Uansett, så egner den seg ypperlig som orientering for slekt og venner hjemme. Derfor

bör flest mulige sende hjem Blue Beret, slik at de i gamlelandet får kjennskap til forholdene her nede. Blue Beret bör derfor være en selvskreven del av innholdet når det sendes pakker hjem, dersom man ikke vil sende avisen

for seg selv.

Vi har ennå noen ekstra eksemplarer igjen av siste nummer, som kan fås ved henvendelse til pressekontoret. Ta uansett vare på Blue Beret. Utgavene vil være et fint minneal-



bum når tjenesten her nede er over.

Redaktör: Kapt. Andreas Qvale—Ass. Fenr Harald Stanghelle